

Ἰγνατίου, οὐτινος ἡ ταπεινὴ γλῶσσα συνδουλιζει ἐτι μᾶλλον τῆς
 ὑπερφηάνειαν τοῦ ἀγερώχου Νικολάου. Ὁ Νικόλαος λαμβάνει
 συνάμα τὰ τε Πρακτικὰ τῆς Συνόδου καθὼς καὶ τὸν τοῦ Ἰγνα-
 τίου λίβελλον· μαριώδης δὲ ἀποκαθίσταται ἀναγνούς τὰ Πρακτι-
 κά τῆς Οἰκουμενικῆς ταύτης Συνόδου, καθ' ἧς δὲν ἠδύνατο οὐ
 δὲν ν' ἀντείπῃ ὡς συγκροτηθείσης καθ' ὅλους τοὺς τύπους. Ἐπι-
 ὀλόκληρον ἔτος κρατεῖ, λοιπὸν, τὸν Αὐτοκρατορικὸν πρέσβυν ἐπὶ
 Ῥώμην (861—862) ὅποτε ἀπολύσας αὐτὸν ἀποβάλλει τὴν
 προσωπεῖον καὶ λύει τὴν σιωπὴν.

Καὶ πρὸς μὲν τὸν Αὐτοκράτορα γράφει φιλοφρονικὴν ἐπιστολήν·
 δι' ἧς ὅμως τὰ πάντα ἠρνεῖτο· πρὸς δὲ τὸν Φώτιον γράφει πρὸς
 χυτάτην καὶ ἀπότομον ἐπιστολήν, μὴ ἀποδίδων αὐτῷ τὸν τίτλον
 Πατριάρχου, ἀλλ' ἀπλῶς ἀποκαλῶν αὐτὸν «φρονιμώτατον ἀνδρα
 (Photio viro prudentissimo) ἀρνούμενος ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτὸν
 Πατριάρχην καὶ τὸ πρῶτον ἤδη τὴν Ῥωμαϊκὴν ἔδραν Κεφαλῆς
 τῶν Ἐκκλησιῶν ὀνομαζέων. Ἐκ τῶν λόγων δ' ἀμέσως εἰς τὰ
 πράγματα μεταβάς συγκαλεῖ Τοπικὴν Σύνοδον, καθαιρεῖ τὸν Πα-
 τριάρχην Φώτιον, διὰ γράμματος δὲ ὅλως ἀλλοκότου δηλοποιεῖ
 τοῦτο τῆς Ἀνατολικῆς ἀμετακλήτως. «Καθαίρουμεν Φώτιον καὶ
 τοὺς σὺν αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ στέργουσιν ἡσύχως τῇ καθαιρέσει, καὶ
 ἀναθεματίζομεν ἀποκαθίσταμεν δὲ Ἰγνατίον εἰς τὸν οἰκείον θρό-
 νον, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἐκθεβλημένους εἰς τοὺς οἰκείους εἰσάγο-
 μεν θρόνους».

Καὶ ὁ μὲν Φώτιος καὶ ὁ περὶ αὐτὸν κληρὸς ἐνώπιον τοιοῦτου
 σκανδάλου εὐρισκόμενοι ἐσιώπων ὡς ἀληθεῖς τοῦ Θεοῦ ὑπηρετεῖν
 ἐλπίζοντες ὅτι ὁ χρόνος θέλει διορθώσῃ τὸ κακόν. Ἀλλ' ὁ Αὐτο-
 κράτωρ Μιχαὴλ γράφει ἐντονωτάτην πρὸς τὸν Πάπαν ἐπιστολήν, ἐν
 ᾗ λέγει: «Ἐάν δὲν ἀνακαλέσῃς τὴν κατὰ τοῦ Πατριάρχου ἀπόφα-
 σιν θὰ ἔλθω ἐπὶ κεφαλῆς στρατοῦ εἰς τὴν Ῥώμην καὶ θέλω
 διώξαι ἐκεῖθεν».

Καὶ τοὶ δὲ, ὅτε ἡ ἐπιστολὴ ἀφίκετο εἰς Ῥώμην, ὁ Πάπας διε-
 τέλει ἐν ἀγωνίᾳ θανάτου οὐχ ἦτον ὁ Μέγας τῆς Ῥώμης Ποντίφικος
 ἐπιμένει εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἐπὶ τέλους δὲ εὐδοκεῖ ὅπως